

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 4C/17/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6617207536
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Šulaj
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2020:6617207536.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec sudcom JUDr. Jánom Šulajom v spore žalobcu: S.. R. Z., V. XX.XX.XXXX, B. P. F. XXX/XX, XXX XX L., štátny občan SR, zastúpeného VIKTÓRIA HELLENBART advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Ulica Martina Rázusa 146/23, 984 01 Lučenec, IČO: 47 250 640, proti žalovanému: Slovenská republika - Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00 166 481, o zaplatenie 962,15 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 962,15 € s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 962,15 € od 13.04.2017 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti tohoto rozsudku.

II. Žaloba žalobcu v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 962,15 € od 07.02.2017 do 12.04.2017 sa z a m i e t a .

III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v celosti, vo výške ako bude rozhodnuté osobitným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom, v lehote troch dní od právoplatnosti tohoto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 962,15 € s 5 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 07.02.2017 do zaplatenia z dôvodu, že vyšetrovateľ Policajného zboru Okresného riaditeľstva PZ, odbor kriminálnej polície, oddelenie vyšetrovania vzniesol obvinenie žalobcovi za prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Trestného zákona (ďalej len „TZ“) uznesením č. ORP-663/2-VYS-LC-2014 zo dňa 17.02.2015. Žalobca podal voči označenému uzneseniu v zákonnej lehote sťažnosť, ktorú dozorujúci prokurátor pod č. 3Pv 599/14/6606-13 uznesením zo dňa 13.03.2015 ako nedôvodnú zamietol. Žalobca si na svoju obhajobu v trestnom konaní zvolil za obhajcu advokátsku kanceláriu Viktória Hellenbart advokátska kancelária s.r.o., za ktorú konala jej konateľka Mgr. Viktória Hellenbart, advokátka zapísaná do zoznamu advokátov Slovenskej advokátskej komory pod č. 1348 a táto skutočnosť bolo vyšetrovateľovi oznámená prostredníctvom obhajcu listom zo dňa 07.04.2015. Vyšetrovateľ po skončení prípravného konania podal prokurátorovi návrh na zastavenie trestného stíhania voči obvinenému, ktoré riadne odôvodnil, prokurátor sa s návrhom nestotožnil a podal voči žiadateľovi obžalobu na Okresný súd Lučenec, ktorý vo veci vydal trestný rozkaz pod č. 3T/26/2016, proti ktorému podal žalobca odpor. Následne súd žalobcu spod obžaloby oslobodil rozsudkom sp. zn. 3T/26/2016 zo dňa 22.09.2016 z dôvodu podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku (ďalej len „TP“), že skutok, pre ktorý bol žiadateľ obžalovaný nie je trestným činom. Prokurátor podal proti rozsudku odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 3To/138/2016 zo dňa 18.01.2017 rozhodol tak, že odvolanie prokurátora podľa § 319 TP zamietol. Trestné stíhanie voči žalobcovi bolo právoplatne skončené dňom 18.01.2017 oslobodzujúcim rozsudkom z dôvodu, že skutok, za ktorý bol žalobca trestne stíhaný nie je trestným činom. Titulom pre uplatnenú náhradu škody je začatie trestného konania voči žiadateľovi, podanie

obžaloby zo strany prokurátora okresnej prokuratúry za skutok, ktorý nie je trestným činom za dôkaznej situácie, kedy proti žalobcovi neboli zadovážené dôkazy postačujúce na jeho postavenie pre súd čo dokazuje jeho právoplatné oslobodenie spod obžaloby. Žalobca považuje za orgán zodpovedný za vzniknutú škodu Okresnú prokuratúru Lučenec, za ktorú v mene štátu koná Generálne prokuratúra Slovenskej republiky. Žalobca si uplatnil právo na náhradu škody podľa § 18 zákona ako náhradu účelne vynaložených trov konania ako odmena obhajcovi v trestnom konaní podľa Zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 07.04.2015. Spolu s žalobca uplatňuje náhradu trov konania vo výške 462,15 € na odmene zaplatenej advokátskej kancelárii na základe faktúr, a to faktúry 5-3-2015 na sumu 40,- €, faktúry 3-3-2016 na sumu 141,15 €, faktúry 9-3-2016 na sumu 100,- €, faktúry 12-5-2016 na sumu 20,- € a faktúry 1-5-2017 na sumu 161,- €, ktorá bola advokátskej kancelárii zaplatená na jej účet. Žiadateľ si zároveň uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 3 zákona z dôvodu psychického tlaku na žiadateľa v dôsledku vedeného trestného stíhania. Žiadateľ nikdy nebol predtým trestaný ani vyšetrovaný orgánmi činnými v trestnom konaní, trestné konanie voči žiadateľovi bolo vedené v situácii, kedy jeho blízka osoba (nevlastný starý otec), ktorá mala byť jeho konaním poškodená bola vo veľmi zlom zdravotnom stave, ktorý napokon vyvrcholil jej smrťou a citová trauma žiadateľa, ktorý sa musel vyrovnávať nielen so stratou blízkej osoby, ale aj s údajným svojím nepoctivým podvodným správaním sa voči nej za týchto okolností bola znásobená. Z titulu náhrady nemajetkovej ujmy si žiadateľ uplatňuje sumu 500,- €. Žiadať si teda uplatňuje sumu náhrady škody v celkovej výške 962,15 €. Žalobca zaslal žalovanému v súlade s ustanovením § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z.z. žiadosť o predbežné prejednanie nároku na náhradu škody, a to listom zo dňa 06.02.2017, pričom žalovaný listom zo dňa 04.04.2017 žiadosti žalobcu o náhradu škody nevyhovel, nakoľko táto nespĺňa zákonné podmienky. Žalobca poukázal na ústavné právo každého občana SR nebyť trestaný a sankcionovaný inak ako zo zákonných dôvodov. Zásada oficiality neznamena, že občan voči ktorému bolo vedené trestné stíhanie, ktoré sa skončilo jeho oslobodením z dôvodu, že skutok, pre ktorý bol stíhaný, nie je trestným činom je povinný znášať akékoľvek sankcie a negatívne dopady na svoje práva. Zásada oficiality neoslabuje právo občana byť sankcionovaný len za čin, ktorý zákon považuje za trestný, rovnako neznamena, že bude akýmkoľvek spôsobom postihovaný za konanie, ktoré je dovolené. V predmetnej veci bol žalobca v trestnom konaní oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že skutok, za ktorý bolo vedené voči nemu trestné stíhanie nie je trestným činom. V danom prípade, aj keď spočiatku z legitímneho dôvodu dodržania zásady oficiality orgány činné v trestnom konaní zasiahli do práv žalobcu, kedy bol nútený zo svojich prostriedkov financovať svoju obhajobu v trestnom konaní a v spojitosti s trestným stíhaním vznikli žalobcovi nemalé náklady na obhajobu, ktoré by nebol inak vynaložil a o ktoré by sa nebol jeho majetok zmenšil, keby voči nemu nebolo vedené trestné stíhanie. Žalobca zdôrazňuje, že základné zásady trestného procesu platia vo všetkých štádiách trestného konania, a teda aj v štádiu prípravného konania a preto aj v tomto konaní platí prezumpcia nevinnej osoby, ktorú musia orgány činné v trestnom konaní starostlivo dodržiavať. Pokiaľ bolo prípravné konanie ukončené návrhom policajta na zastavenie trestného stíhania, prokurátor ako žalobca bol povinný vyhodnotiť a to veľmi dôsledne aj s ohľadom na zásah do práv podozrivej osoby a jeho možné dôsledky v prípade preukázania nevinnej či bude voči podozrivej osobe podávať návrh na obžalobu. Zásada kontradiktórnosti trestného procesu by taktiež mala viesť prokurátora ako žalobcu v trestnom konaní k dôslednejšiemu posudzovaniu jeho možného úspechu v spore a možnosti obhájiť svoje tvrdenia. V posudzovanom prípade musel prokurátor vidieť, že už v prípravnom konaní bolo zásadným spôsobom porušené právo podozriveho na obhajobu, pretože jeho obhajca sa nezúčastnil vykonania žiadneho dôkazu, na základe ktorého bola podozrivá osoba postavená pred súd, pretože obžaloba bola podaná bez akéhokoľvek legitímne získaného dôkazu. Výpovede osôb, ktoré boli prokurátorom použité boli vykonané pred vznesením obvinenia a následne po jeho vznesení neboli zopakované za prítomnosti obhajcu. Osoba poškodeného a osoba podozriveho zo spáchania trestného činu sa „zjednotili“ do jednej osoby v dôsledku univerzálnej sukcesie už v prípravnom konaní. Za týchto okolností nie je možné, podľa názoru žalobcu, dospieť ani k tomu záveru, že boli naplnené predpoklady na aplikáciu zásady oficiality, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní vedú vyšetrovanie o všetkých trestných činoch, o ktorých sa dozvedeli, pretože nemohli dospieť k záveru, že sa dozvedeli o páchaní trestnej činnosti. K nákladom podozrivej osoby sa štát, ktorý je povinný konať v medziach Ústavy SR a rešpektovať práva svojich občanov, nemôže stavať tak, že tieto je povinný znášať v prípade trestného stíhania, ktorého priebeh musel trpieť a ktoré ale podľa jeho výsledku bolo vedené voči nemu bez dôvodov, nakoľko skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba nie je trestným činom. Správnosť stanoviska žalobcu tento opiera o nález Ústavného súdu sp. zn. ÚS 540/2016 z 13.12.2016, z ktorého žalobca poukazuje na právnu vetu: „...ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie,

ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do práv jednotlivca.“

2. Žalovaný v predmetnej veci žiadal žalobu zamietnuť s poukazom na jej neopodstatnenosť, pričom prvým základným predpokladom pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je existencia nezákonného rozhodnutia podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v platnom znení. Podľa tvrdenia žalobcu je týmto práve uznesenie o vznesení obvinenia Ing. R. Z. sp. zn. ČVS:ORP-663/2-VYS-LC-2014 z 17.02.2015. Takéto tvrdenie predstavuje neprípustne extenzívny výklad označeného ustanovenia zákona, s tým že toto rozhodnutie jednoducho nemožno bez ďalšieho označiť za nezákonné len z dôvodu, že obžalovaný bol v konečnom dôsledku trestným súdom oslobodený. V prípade opačnom, a ak by sa teda konajúci súd s takýmto tvrdením stotožnil akceptoval by doslova porušenie všetkých zásad, na ktorých stojí slovenský trestný proces a to od momentu vznesenia obvinenia v prípravnom konaní až do momentu jeho skončenia v súdnom konaní s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 163/2013-50 z 13.11.2013. Vo vzťahu ku konštatovaniu žalobcu v bode VIII.19, že riziko neúspechu prokurátora nemôže niesť na svojich pleciach občan uvádza žalovaný, že toto je v úplnom rozpore s chápaním postavenia prokurátora a jeho pôsobnosti v trestnom konaní. V tejto súvislosti žalovaný pripomína, že pokiaľ v trestnom konaní existuje vyššia miera pravdepodobnosti, že objasňovaný skutok sa stal, tento má znaky trestného činu, a že ho spáchala konkrétna osoba, je povinnosťou prokurátora smerovať prípravné konanie k podaniu obžaloby a následne obžalobu podať a túto zastupovať. Prokurátorovi nie je pri výkone svojej právomoci a pôsobnosti dovolené aplikovať zásadu „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“, pretože mu to zákon jednoducho neumožňuje. Inak povedané, pokiaľ nie je nepochybné, že po skončení prípravného konania je možné urobiť niektoré z rozhodnutí podľa § 214 až 228, nemá prokurátor inú možnosť ako podať obžalobu. Žalovaný ďalej poukázal na dôvody, pre ktoré prokuratúra navrhla na obžalobu a týmto bola skutočnosť vo vzťahu k tvrdeniam poškodeného J.Á. Š., ktorý doslova uviedol „nič z jeho finančných prostriedkov nemienil nikomu dať a to už vôbec nie pánovi Z., pretože tomuto už dal v živote dosť a určite nie všetky peniaze, ktoré týmto spôsobom stratil a neostalo mu ani pohreb“. Vidiac, že súčasnou optikou poškodeného by sa poškodený dal kvalifikovať ako obzvlášť zraniteľná obeť, jeho výsluch by bol zaznamenaný na videozázname a realizoval by sa za účasti psychológa. Vo vzťahu k rozhodovacej činnosti súdov Slovenskej republiky má za to, že sa Slovenská republika nenachádza v systéme anglosaského práva, každú vec je treba posudzovať individuálne s poukazom na zistenia a založenie rozhodnutia na určitej elementárnej spravodlivosti. Rozhodnutie o vznesení obvinenia, ktoré má byť základom pre uplatnenie práva na náhradu škody z pohľadu žalovaného nemôže byť hodnotené ako nezákonné a nie každé oslobodenie obžalovaného spod obžaloby automaticky zakladá zodpovednosť za škodu tak ako už vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe žalovaný poukázal. Žalovaný ďalej rozporoval tvrdenia žalobcu ohľadom trvalých následkov, ktoré trestné stíhanie na ňom malo zanechať, poukazoval na to, že žalobca bol konfrontovaný „rukou zákona“ priamo na úkonoch trikrát, jedenkrát bol vyslúchaný v postavení obvineného, dvakrát sa zúčastnil na pojednávaní pred súdom, a to jedenkrát na okresnom súde a následne na krajskom súde. Žiadne ďalšie úkony voči nemu neboli realizované, ako napr. domová prehliadka, použitie ITP, nebol väzobne stíhaný a pod., takže podľa názoru žalovaného takéto konanie nemohlo na ňom zanechať nejaké vážnejšie následky. Žalovaný rozporoval taktiež vo vzťahu k lekárske správy, ktoré boli predložené, kde v jednej zo správ je uvedené, že dvíhal nejaký menší traktorík, kde utrpel ujmu, teda takéto konanie určite nie ujmu, za ktorú by štát zastúpený prokuratúrou mal niesť následky.

3. Súd vykonal vo veci dokazovanie prečítaním uznesenia o vznesení obvinenia, sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, uznesenia Okresnej prokuratúry Lučenec o zamietnutí sťažnosti vo vznesení obvinenia, zmluvy o poskytovaní právnych služieb, obžaloby, trestného rozkazu, rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 3T/26/2016-75 zo dňa 22.09.2016, odvolania voči oslobodzujúcemu rozsudku, uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/138/2016, faktúr zástupkyne žalobcu za poskytnuté právne služby, výpisov z účtu, žiadosti o predbežné prejednanie nároku na náhradu škody, odpovede Generálnej prokuratúry na žiadosť o predbežné prejednanie náhrady škody, lekárske správy žalobcu, čestnými vyhláseniami D. Z. a K. X. a zistil tento skutkový stav:

4. Uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Lučenci, odbor kriminálnej polície, oddelenie vyšetrovania zo dňa 17.02.2015 pod ČVS:ORP-663/2-VYS-LC-2014 bolo žalobcovi Ing. R. Z. vznesené obvinenie za prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 TZ na tom skutkovom základe, že potom ako dňa 24.09.2014 z

pobočky banky Slovenskej sporiteľne v Kokave nad Rimavicou bol J. Š., narodeným 04.02.1923, určený za disponenta vkladnej knižky s vytvoreným podúčtom vedené v Slovenskej sporiteľni na meno J. Š., využil toto svoje dispozičné právo a bez vedomia J. Š. 06.10.2014 v pobočke banky Slovenskej sporiteľne v Lučenci vykonal výber finančných prostriedkov z tejto vkladnej knižky v celosti vo výške 20.580,- € a takto získané peniaze si hotovostnými vkladmi vložil na svoje účty vedené v Slovenskej sporiteľni, a to dňa 06.10.2014 vkladom 10.000,- € a vkladom vo výške 10.580,- € na osobný účet, z ktorého si následne dňa 18.10.2014 platobným príkazom na úhradu nechal previesť sumu 10.050,- € opäť na svoj účet vedený v Slovenskej sporiteľni, pričom tak urobil bez súhlasu a vedomie majiteľa týchto finančných prostriedkov J. Š., čím J. Š. spôsobil škodu vo výške 20.580,- €.

5. Písomným podaním zo dňa 02.03.2015 obvinený Ing. R. Z. podal sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia s poukazom, že poškodený sa nechal dňa 24.09.2014 svojím vnukom - obvineným odvieť do banky, kde ho určil za disponenta vkladnej knižky, ktorú mu odovzdal do opatery dobrovoľne ešte v pobočke banky a následne po príchode domov požiadal vnuka, aby tieto finančné prostriedky z vkladnej knižky vybral a po porade so zamestnancom banky vybral produkt, ktorý je lepšie úročný ako vkladná knižka, následne aby na svoje meno (meno obvineného) vložil uvedené peňažné prostriedky na najvýhodnejší produkt banky. Na základe týchto skutočností má za to, že neboli naplnené všetky znaky trestného činu podvodu.

6. Uznesením Okresnej prokuratúry Lučenec zo dňa 13.03.2015 pod sp. zn. 3Pv 599/14-6606-13 bola sťažnosť obvineného zamietnutá.

7. Dňa 07.04.2015 bola uzatvorená zmluva o poskytovaní právnych služieb medzi advokátom Viktória Hellenbart advokátska kancelária s.r.o. a klientom Ing. R. Z. (žalobcom) s tým, že v zmysle Článku III., bod 3.2 zmluvné strany dojednali hodinovú odmenu vo výške 40,- € za každú začatú hodinu poskytovania právnej služby bez príslušnej dane z pridanej hodnoty. Keď sa advokát stane platiteľom tejto dane alebo prestane platiteľom dane byť je povinný túto skutočnosť oznámiť klientovi ihneď ako o nej získa vedomosť.

8. Dňa 22.02.2016 pod č. 3Pv 599/14-6606-35 Okresná prokuratúra Lučenec podala obžalobu na obvineného Ing. R. Z. pre trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 TZ.

9. Trestným rozkazom Okresného súdu Lučenec č.k. 3T/26/2016-48 zo dňa 29.02.2016 súd uznal obvineného Ing. R. Z. za vinného z trestného činu podvodu, za čo mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu jedného roka.

10. Písomným podaním zo dňa 03.03.2016 obvinený Ing. R. Z. podal odpor voči vyššie uvedenému trestnému rozkazu.

11. Rozsudkom Okresného súdu Lučenec č.k. 3T/26/2016-75 zo dňa 22.09.2016 bol obžalovaný Ing. R. Z. oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. b) TP, nakoľko skutok nie je trestným činom.

12. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/138/2016, ktorý sa stal právoplatným dňa 18.01.2017 bol odvolanie Okresnej prokuratúry Lučenec voči oslobodzujúcemu rozsudku prvostupňového súdu podľa § 319 TP právoplatne zamietnuté.

13. Faktúrou č. 5-3-2015 splatnou dňa 15.05.2015 účtoval zástupca žalobcu Viktória Hellenbart advokátska kancelária s.r.o. za poskytnuté právne služby sumu 40,- €, a to nezretie do spisu a konzultácia dňa 28.04.2015 - jedna začatá hodina.

14. Faktúrou č. 3-3-2016 splatnou dňa 31.03.2016 účtoval zástupca žalobcu Viktória Hellenbart advokátska kancelária s.r.o. za poskytnuté právne služby sumu 141,15 € za úkony oznámenie o výsledku dedičského konania 16.07.2015 - pol začatej hodiny, účasť na výsluchu obvineného 18.12.2015 - jedna začatá hodina, nahliadnutie do spisu Okresného súdu Lučenec 03.03.2016 - jedna začatá hodina, odpor voči trestnému rozkazu zo dňa 03.03.2016 - jedna začatá hodina.

15. Faktúrou č. 9-3-2016 splatnou dňa 30.09.2016 účtoval zástupca žalobcu Viktória Hellenbart advokátska kancelária s.r.o. za poskytnuté právne služby sumu 100,- € za úkony príprava trestné

konanie 11.09.2016 - pol začatej hodiny, návrh na dokazovanie pred súdom 14.09.2016 - pol začatej hodiny, konzultácia s klientom 21.09.2016 - pol začatej hodiny, účasť na pojednávaní 22.09.2016 - jedna začatá hodina.

16. Faktúrou č. 12-5-2016 splatnou dňa 30.12.2016 účtoval zástupca žalobcu Viktória Hellenbart advokátska kancelária s.r.o. za poskytnuté právne služby sumu 20,- € za úkony vyjadrenie k odvolaniu 28.11.2016 - pol začatej hodiny.

17. Faktúrou č. 1-5-2017 splatnou dňa 25.01.2017 účtoval zástupca žalobcu Viktória Hellenbart advokátska kancelária s.r.o. za poskytnuté právne služby sumu 161,- € za úkony účasť na pojednávaní v Banskej Bystrici 18.01.2017 - tri začaté hodiny.

18. Z výpisov z účtov predložených žalobcom zo Zber bank zo dňa 11.05.2015 vyplýva zaplatenie sumy 40,- €, 01.04.2016 zaplatenie sumy 141,15 €, z výpisu z účtu Slovenskej sporiteľne zo dňa 30.09.2016 zaplatenie sumy 100,- €, 26.12.2016 zaplatenie sumy 20,- €, 23.01.2017 zaplatenie sumy 161,- €.

19. Písomným podaním zo dňa 06.02.2017 podal žalobca žiadosť o predbežné prejednanie nároku na náhradu škody podľa § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z.z. so žiadosťou o náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 462,15 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 500,- €.

20. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky listom zo dňa 04.04.2017 pod č. VI./4Gc26/17/1000-8, ktorá bola doručená zástupkyňi žalobcu Mgr. Viktórii Hellenbart 12.04.2017 žiadosti o náhradu škody nevyhovela.

21. Z čestného vyhlásenia D. Z., matky žalobcu, vyplýva, že so žalobcom žije v spoločnej domácnosti, pričom žalobca sa mimoriadne trápil kvôli trestnému stíhaniu, ktoré bolo voči nemu vedené. Nikdy nemal problémy s porušovaním zákona a disciplínou, bol dobrým žiakom, povinnosti si riadne plnil a boli s ním spokojní aj na pracovisku. Obvinenie bolo zvlášť nepríjemné preto, lebo starého otca mal rád a mali blízky vzťah. Žalobca sa obával aj o stratu zamestnania, keby bol uznaný vinným a celkovo sa cítil veľmi znevážnený medzi blízkymi osobami, ktoré o prípade vedeli a prirodzene klebetami sa celá vec ešte zdramatizovala a ani oslobodenie syna spod obžaloby v očiach niektorých ľudí úplne nezmylo podozrenie z jeho zlého správania. V tomto období v dôsledku enormného stresu, ktorý syn prežíval prejavili sa u neho aj príznaky migrény, ktoré dovtedy nemal a dodnes sa musí liečiť.

22. Z čestného vyhlásenia K. X. vyplýva, že so žalobcom sú kolegovia v práci už päť rokov, stretávajú sa každý pracovný deň, chodia spolu aj na obedy a preberajú súkromné záležitosti, pričom sú priatelia. Keď sa od kolegu Ing. Z. dozvedel, že je obvinený z podvodu, tak ako aj ostatní kolegovia, ktorí sa o tom dopočuli, bol veľmi šokovaný. Presne nevedel čo je v pozadí prípadu, ale nevedel si predstaviť, že by sa pán Z. dopustil akejkolvek nečestnosti. Keď bolo voči menovanému začaté trestné stíhanie a musel ísť na súd, tak mal určité pochybnosti, rovnako aj ďalší kolegovia, čo je asi aj prirodzené. Kolega sa v tomto období veľmi trápil, musel čerpať voľno z práce v súvislosti s trestným stíhaním, ešte k tomu jeho starý otec veľmi ochorel a navštevoval ho častejšie v nemocnici a taktiež sa určite obával, že by o pracovné miesto prišiel keby bol odsúdený pre podvod, nadriadení by ho asi nechceli ďalej zamestnávať. Zdravotný stav menovaného sa zhoršil, vie, že začal trpieť silnými migrénami.

23. Z lekárskej správy MUDr. R. Č. zo dňa 30.05.2016 vyplýva, že subjektívne žalobca trpí migrénami s frekvenciou 2-3-krát mesačne, bolesti chrbtice neudáva.

24. Z lekárskej správy MUDr. R. Č. zo dňa 15.06.2017 vyplýva, že subjektívne žalobca udáva frekvencia migrén 2-3-krát za mesiac, intenzita bez zmeny, pred mesiacom silnejšia migréna so zvracaním.

25. Z lekárskej správy MUDr. R. Č. zo dňa 28.06.2018 vyplýva, že subjektívne sa u žalobcu nič nezmenilo od poslednej neurologickej kontroly v júni 2017, frekvencia migrén 2-3-krát mesačne bez zmeny intenzity.

26. Z lekárskej správy MUDr. R. Č. zo dňa 23.05.2019 vyplýva, že subjektívne u žalobcu sa nič nezmenilo od poslednej neurologickej kontroly v júni 2018, frekvencia migrén 2-4-krát mesačne bez zmeny intenzity. Leto, jeseň a zima bola lepšia, teraz jar je kus horšia, raz zvracal keď mu nezabral Maxalt, stalo sa to len raz v apríli, bol vtedy na túre.

27. Z lekárskej správy MUDr. R. Č. zo dňa 13.03.2020 vyplýva, že subjektívne u žalobcu frekvencia migrén 2-4-krát mesačne bez zmeny intenzity, s dobrým efektom Maxaltu, musí si ho dať hneď na začiatku migrény, pričom po cca 30 minútach sa intenzita bolesti zmierni o polovicu a o hodinu už bez bolesti, zvracanie občasné.

28. Podľa Článku 46 odsek 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

29. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

30. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

31. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

32. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

33. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

34. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

35. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

36. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

37. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

38. Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

39. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

40. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trov konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom.

41. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, súčasťou trov konania sú aj trov právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

42. Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v platnom znení (ďalej len „vyhláška“), výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka, ak odsek 4 neustanovuje inak.

43. Podľa § 1 ods. 4 vyhlášky, výpočtovým základom na účely výpočtu tarifnej odmeny advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní a konaní o priestupkoch je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok kalendárneho roka, ktorý o tri roky predchádza roku určujúcemu výpočtový základ podľa odseku 3.

44. Podľa § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky, pri obhajobe v trestnom konaní okrem vecí podľa odseku 1 je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica: neprevyšuje päť rokov, jedna dvanásťina výpočtového základu.

45. Podľa § 14 ods. 1, 2 vyhlášky, odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby: a) prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom, b) písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej, c) účasť pri vyšetrovacích úkonoch, pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania alebo na konaní pred súdom alebo iným orgánom, 4) na konaní o dohode o vine a treste, na konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín; ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené

hodiny, d) návrh na obnovu konania, odvolanie, dovolanie, e) vypracovanie listiny o právnom úkone alebo jej podstatné prepracovanie. Odmena vo výške dvoch tretín základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každú z týchto úkonov právnej služby: a) ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú skončenú hodinu; dĺžka trvania porady alebo rokovania s klientom, ktorý je vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, sa preukazuje potvrdením príslušného ústavu na výkon väzby alebo ústavu na výkon trestu odňatia slobody, b) rokovanie s protistranou, a to za každú skončenú hodinu.

46. Podľa § 517 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

47. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

48. Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

49. Zmyslom a účelom zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je ustanoviť v súlade s Článkom 46 odsek 3 Ústavy SR podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným spôsobom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola škoda spôsobená takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré bolo neskôr posúdené ako nezákonné. Za predpoklady pre priznanie náhrady škody tak § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. považuje okrem iného vydanie nezákonného rozhodnutia a tiež jeho zrušenie pre nezákonnosť príslušných orgánov. Tieto podmienky sú splnené iba vtedy, ak je dané rozhodnutie následne zrušené a to príslušným orgánom práve z dôvodu nezákonnosti. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 01.07.2004 a rovnako aj predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom proti občanovi bola odčinená a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo oslobodeniu občana, alebo občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Uvedené závery boli prijaté súdnou judikatúrou tak v čase pôsobnosti zákona č. 58/1969 Zb. a sú plne použiteľné aj na zodpovednosť za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009, III. ÚS 117/06, I. ÚS 320/2016, I. ÚS 395/2016, II. ÚS 25/2011, II. ÚS 163/2013 a iné).

50. Pre správnu interpretáciu § 6 ods. 1 prvej vety zákona č. 514/2003 Z.z. však nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia a doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologicky. Z hľadiska systematického výkladu možno dospieť k záveru, že aplikácia § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. prichádza do úvahy aj v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Z hľadiska teleologického výkladu nemožno lipnúť na formálnom zrušení namietaného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za správny treba považovať výklad, v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o oslobodení spod obžaloby sa trestné konanie končí, tzn. že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin a znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania.

51. V materiálnoprávnom štáte musí štát niest' objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov ak nimi zasiahol do základných práv občana. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie ani to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ak trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca (rovnako I. ÚS 540/2016).

52. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je existencia nezákonného rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, existencia škody ako nemajetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Otázka či štát zodpovedá za škodu aj v prípade, že došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby sa riešila už vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, napr. sp. zn. 3 Cdo 194/2010 z 30.03.2011, v ktorom bol vyslovený názor, že: „V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát za škodu spôsobenú začatím, resp. vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých rozhodnutiach. Ten proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten kto bol oslobodený spod obžaloby má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Zákona zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a v konaní, v ktorom bolo trestné stíhanie zastavené. I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená.“

53. V súlade s ustálenou súdnou praxou štát zodpovedá za škodu spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia, ktoré sa skončilo oslobodením spod obžaloby. Ten kto bol spod obžaloby oslobodený má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa zákona č. 514/2003 Z.z. zásadne právo na náhradu škody vrátane náhrady nákladov za trovy obhajoby. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania a pri ktorom sa v konaní o náhrade škody nevyžaduje rozhodnutie o nezákonnosti trestného stíhania, ale postačuje právoplatný oslobodzujúci rozsudok z dôvodov podľa § 285 písm. a), b) alebo c) Trestného poriadku (ide o tzv. „kvázi nezákonné rozhodnutie“). Pre správnu interpretáciu § 6 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v časti zrušenia, resp. zmeny nezákonného rozhodnutia je potrebné splnenie tejto podmienky v tomto prípade vykladať extenzívne. Zmyslu a účelu tohto ustanovenia zodpovedá výklad, podľa ktorého rovnaké dôsledky ako zrušenie, resp. zmena nezákonného rozhodnutia a treste, ochrannom opatrení alebo rozhodnutia o väzbe má tiež rozhodnutie spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. V konaní pred súdom sa spáchanie trestného činu nepotvrdilo a zakladá to nezákonnosť rozhodnutí o vznesení obvinenia, ktorý dôsledkom následne bolo samotné podanie obžaloby. Danosť nezákonnosti rozhodnutia sa nemusí prejavíť na začiatku trestného stíhania, prípadne v čase podania obžaloby, ale môže byť zistená a konštatovaná až v konečnom rozhodnutí v konaní pred súdom, avšak ani uvedená skutočnosť štát nezavazuje zodpovednosti za škodu, ktorá v dôsledku takéhoto zistenia (napr. oslobodzujúcim rozsudkom) dotknutému subjektu vznikla v podobe jeho nákladov a trov konania a ktoré v takom prípade primárne sa odvíja od príslušného rozhodnutia, počnúc ktorým bolo trestné stíhanie vedené voči konkrétnej osobe, t.j. uznesenia o vznesení obvinenia. Na takýto prípad je potom potrebné aplikovať právnu úpravu, ktorá je danému prípadu najbližšia, a to úpravu zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

54. Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Uznesenie o vznesení obvinenia nemožno automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť spáchania trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Podobne, ak sa trestné stíhanie vo veci vedie, keď je dané dôvodné podozrenie, že došlo k spáchaniu trestného činu, ale ešte nie je možné

určiť ktorá osoba je z jeho spáchania podozrivá a že pre jednotlivé štádiá trestného konania postačuje istá miera pravdepodobnosti. Ako však už bolo uvedené vyššie, zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie či porušenie právnej povinnosti konkrétnym orgánom verejnej moci. Teda aj keď sa trestné stíhanie v čase, keď bolo vedené javilo ako zákonné a dôvodné, v súlade s ustálenou judikatúrou vzhľadom na jeho konečný výsledok treba považovať za nezákonné, uplatňuje sa fikcia nezákonnosti začatia vedenie trestného konania práve v dôsledku právoplatného oslobodzujúceho rozsudku.

55. Na základe vyššie uvedených dôvodov má súd za to, že zodpovednosť štátu je daná, nakoľko boli splnené zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu, a to zodpovednosti objektívnej bez ohľadu na zavinenie spočívajúcej v „kvázi protiprávnosti“ uznesenia o vznesení obvinenia, vzniku škody spočívajúcej v trovách právneho zastúpenia žalobcu v trestnom konaní advokátom, ktoré vznikli v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, v tomto prípade trestným konaním, ktoré bolo založené uznesením o vznesení obvinenia. Preto súd žalobcovi priznal náhradu škody, ktorá mu vznikla v súvislosti so zvolením obhajcu na zastupovanie v trestnom konaní.

56. Súd podľa § 18 ods. 3 citovaného zákona v spojení s vyhláškou č. 655/2004 Z.z. preskúmal správnosť a účelnosť vynaložených trov právneho zastúpenia v trestnom konaní. Žalobca si síce uplatňuje právo na náhradu trov konania s poukazom na dohodu o právnej pomoci uzatvorenú s advokátskou kanceláriou Mgr. Viktórie Hellenbart, v zmysle ktorej bola dojednaná v súlade so zákonom tzv. hodinová odmena, pričom však zákon č. 514/2003 Z.z., konkrétne § 18 ods. 3, odkazuje v rámci určenia výšky náhrady škody spočívajúcej v trovách právneho zastúpenia na odmenu tarifnú. V rámci celkového vyčíslenia trov právneho zastúpenia, ako bude uvedené nižšie, však žalobcom uplatnená suma, napriek tomu, že bola počítaná ako hodinová odmena nepresahuje výšku odmeny, ktorú by bol povinný zaplatiť, ak by bola dojednaná odmena tarifná. Listinnými dôkazmi žalobca preukázal zaplatenie jednotlivých faktúr vystavených zo strany jeho právneho zástupcu Mgr. Viktórie Hellenbart, čo žalovaný nerozporoval.

57. Trovy právneho zastúpenia spočívajú v hodinovej odmene za 10,5 hodiny (za úkony: nazretie do spisu, konzultácia - 28.04.2015 (v trvaní 1 hod.), oznámenie o výsledkoch dedičského konania - 16.07.2015 (v trvaní 0,5 hod.), účasť na výsluchu obvineného - 18.12.2015 (v trvaní 1 hod.), nahliadnutie do spisu OS LC - 03.03.2016 (v trvaní 1 hod.), odpor proti TR - 03.03.2016 (v trvaní 1 hod.), príprava trestné konanie - 11.09.2016 (v trvaní 0,5 hod.), návrh na dokazovanie súd - 14.09.2016 (v trvaní 0,5 hod.), konzultácia 21.09.2016 (v trvaní 0,5 hod.), účasť na pojednávaní - 22.09.2016 (v trvaní 1 hod.), vyjadrenie k odvolaniu - 28.11.2016 (v trvaní 0,5 hod.), účasť na pojednávaní v BB - 18.01.2017 (v trvaní 3 hod)) po 40,- €/1 hodina, v náhrade poštovného vo výške 1,15 €, ako aj v náhrade cestovného vo výške 41,- €, čo spolu predstavuje sumu vo výške 462,15 €.

58. V prípade ak by advokát pri vyúčtovaní odmeny postupoval v zmysle § 1 ods. 4, 12 ods. 3 a § 14 vyhlášky za 11 úkonov právnej služby, by mu prináležala odmena za jeden úkon právnej služby vo výške 63,58 € (1/12 výpočtového základu pre rok 2012) 65,08 € (1/12 výpočtového základu pre rok 2013) a 67,- € (1/12 výpočtového základu pre rok 2014), čo vrátane režijného paušálu (za rok 2015, 2016 a 2017) predstavuje spolu sumu 807,37 € (3 x 63,58 € + 7 x 65,08 € + 1 x 67,- € + 3 x 8,39 € + 7 x 8,58 € + 1 x 8,84 €).

59. Kontrolou úkonov, za ktoré si advokát žalobcu, uplatnil odmenu, a ktoré vykonal v trestnom konaní, súd dospel k záveru, že advokát žalobcu pochybil, keď si uplatňuje odmenu za úkony: nazretie do spisu, konzultácia zo dňa 28.04.2015, ako aj nahliadnutie do spisu OS LC zo dňa 03.03.2016, či konzultácia zo dňa 21.09.2016, nakoľko súd má za to, že nazeranie do spisu nie je možné považovať za samostatný úkon právnej služby, ale je potrebné ho posúdiť ako súčasť prípravy advokáta na právne zastupovanie klienta v zmysle § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky (bližšie pozri stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 30. mája 2011 č. 1/2012). Ohľadom konzultácie, súd zastáva názor, že advokátovi možno priznať náhradu za daný úkon len v prípade, ak tento bol v konaní účelne vynaložený, z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Lučenec, však súd nemá preukázané, že k danému úkonu zo strany advokáta skutočne došlo a teda ani jeho účelnosť, v dôsledku čoho si advokát za daný úkon nemôže nárokovať odmenu.

60. Vzhľadom na predchádzajúce má advokát nárok na odmenu za 8 úkonov právnej služby (oznámenie o výsledkoch dedičského konania - 16.07.2015, účasť na výsluchu obvineného - 18.12.2015, odpor

proti TR - 03.03.2016, príprava trestné konanie - 11.09.2016, návrh na dokazovanie súd - 14.09.2016, účasť na pojednávaní - 22.09.2016, vyjadrenie k odvolaniu - 28.11.2016, účasť na pojednávaní v BB - 18.01.2017) 2 x 63,58 €, 5 x 65,08 €, 1 x 67,- € vrátane režijného paušálu (2 x 8,39 €, 5 x 8,58 €, 1 x 8,84 €) , čo spolu predstavuje sumu vo výške 588,08 €.

61. Súd poznamenáva, že k odmene advokáta nepripočítal náhradu hotových výdavkov za poštovné (1,15 €), nakoľko súd jeho vznik v uplatnenej výške nemal preukázaný, rovnako tak ani náhradu cestovného (41,- €), keďže advokát nepredložil súdu technický preukaz od motorového vozidla, ako ani doklad o výške ceny pohonnej látky, potrebné na to, aby súd mohol posúdiť správnosť výpočtu výšky cestovného, ktorého náhradu si advokát uplatňuje za cestu (tam a späť) vykonanú za účelom zúčastnenia sa verejného zasadnutia konajúceho sa v Banskej Bystrici dňa 18.01.2017.

62. V zmysle vyššie uvedeného teda trovy právneho zastúpenia na tarifnej odmene by predstavovali 588,08 €, pričom žalobca si uplatnil právo na zaplatenie trov právneho zastúpenia vo výške 462,15 € (t.j. menej), ktoré preukázateľne uhradil, a preto mu ich súd aj priznal.

63. Žalobca si uplatnil taktiež právo na zaplatenie nemajetkovej ujmy, pričom súd posudzoval, či došlo k zásahu do osobnostnej sféry žalobcu v súvislosti s trestným konaním a či tu existuje príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a zásahom do osobnostnej sféry žalobcu a či sú splnené podmienky na jej priznanie v zmysle § 17 ods. 2 s prihliadnutím na okolnosti prípadu a § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca tvrdil, že trestné konanie malo vplyv na jeho zdravotný stav, jednak fyziologicky, poukazoval na to, že začal trpieť migrénami, čo bolo preukázané aj príslušnými lekáorskými správami MUDr. R. Č., ktorý pri opakovaných kontrolách subjektívne ťažkosti vo forme migrény 2-4-krát do mesiaca konštatuje. Samotná skutočnosť, že žalobca trpel migrénami v súvislosti s trestným stíhaním však podľa názoru súdu z hľadiska preukázania príčinnej súvislosti medzi prebiehajúcim trestným stíhaním a následne zhoršením zdravotného stavu však preukázaná nebola. Je všeobecne známou skutočnosťou, že proces vzniku migrén u človeka a ich príčiny môže byť rozmanitý, ako jedna z príčin sa uvádza aj stres a jeho dopad na ľudský organizmus, avšak konštatovanie, že trestné stíhanie žalobcu bolo jediným „spúšťačom“ jeho migrenózných stavov nie je dostatočne preukázané a lekárske správy sa k príčinám vzniku ani nevyjadrujú. Na druhej strane je však nesporné, že trestné stíhanie žalobcu za skutok, za ktorý bol oslobodený, trvalo od vznesenia obvinenia uznesením 17.02.2015 (uznesenie o vznesení obvinenia bolo doručené žalobcovi 25.02.2015, pričom však žalobca bol vyslúchaný policajnými orgánmi v predmetnej veci už 18.11.2014) až do právoplatnosti uznesenia odvolacieho súdu dňa 18.01.2017 trvalo takmer dva roky. Predstava trestného stíhania u žalobcu, ktorý dovtedy trestne stíhaný nebol, žil usporiadaným životom so stabilným zamestnaním tak, ako to vyplýva aj z čestných prehlásení D. Z. a K. X. a hrozba možného odsúdenia nepochybne pôsobila deprimujúco na jeho osobu. Už len táto skutočnosť, podľa názoru súdu, sama o sebe spĺňa podmienky na priznanie nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Súd sa nestotožňuje so závermi žalovaného, že žalobca bol konfrontovaný „s rukou zákona“ de facto len trikrát, jedenkrát na výsluchu policajnými orgánmi a dvakrát účasťou na súde, pretože dopad trestného stíhania počas celej doby, po ktorú trval bola naňho nepochybne každodenný, navyše ak žalobca sa snažil čeliť trestnému stíhaniu podávaním opravných prostriedkov, ako sťažnosť voči vzneseniu obvinenia, odpor voči trestnému rozkazu, kde nebol úspešným a následne odvolaniu prokurátora voči oslobodzujúcemu rozsudku, teda až do právoplatnosti trestného konania bol pre neho jeho výsledok neistý. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je možné konštatovať, že trestné stíhanie malo dopad na psychickú sféru žalobcu tak, ako to v žalobe a vyjadrení sám popisuje v spojení s čestnými prehláseniami D. Z. a K. X. tak ohľadom rodinnej ako aj pracovnej sféry a preto samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením pre žalobcu a sú splnené podmienky pre priznanie nemajetkovej ujmy. Pri určení jej výšky boli zohľadnené kritériá uvedené v § 17 ods. 3 citovaného zákona a analogicky aj judikatúra Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré za prietahy v konaní titulom nesprávneho úradného postupu priznávajú sumu 1.000,- - 2.000,- € za každý rok poznačený prietahmi v konaní. Analogicky preto napriek tomu, že predmetné trestné konanie netrpelo vadou prietahov v konaní, avšak ak osobe vo vzťahu ku ktorej k prietahom v konaní dochádza tým, že orgány nekonajú sa priznáva nemajetková ujma rádovo v 1.000,- - 2.000,- € za každý rok, preto pre osobu voči ktorej štátne orgány konali nezákonne je preto analogicky nemajetková ujma v takejto výške, podľa názoru súdu, dôvodná. Podstatnou skutočnosťou pri určení výšky nemajetkovej ujmy, ktorú si žalobca uplatnil vo výške 500,- € je skutočnosť, že samotné trestné stíhanie trvalo od doručenia uznesenia o vznesení obvinenia 25.02.2015 do 18.01.2017, t.j. 693 dní jeho neistoty s nepochybným dopadom na jeho celkovú psychickú pohodu,

čo predstavuje v číselnom vyjadrení 0,7215 €/deň, a teda uplatnená výška nemajetkovej ujmy 500,- € je podľa názoru súdu primeraná.

64. Súd žalobcovi priznal v zmysle § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. s poukazom na § 517 ods. 1, 2 OZ aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo žalovanej sumy počnúc dňom 13.04.2017 do zaplataenia, nakoľko mal preukázané, že žalobca zaslal žiadosť na predbežné prejednanie svojho nároku Generálnej prokuratúre zo dňa 06.02.2017, pričom Generálna prokuratúra listom zo dňa 04.04.2017 oznámila žalobcovi, že jeho návrhu nevyhovie, teda jeho nárok neuspokojí. Lehota na uspokojenie nároku žalovaného teda začala plynúť 13.04.2017. Z uvedeného je zrejmé, že dňom 13.04.2017 sa žalovaný dostal do omeškania s poukazom na zákonné ustanovenie § 15 ods. 2 veta druhá zákona č. 514/2003 Z.z. a preto mu náleží úrok z omeškania počnúc 13.04.2017 a v časti uplatneného úroku z omeškania od 07.02.2017 do 12.04.2017 bola žaloba zamietnutá.

65. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

66. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

67. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

68. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

69. Žalobca bol v konaní úspešný, keďže súd mu priznal celú uplatnenú istinu. Žaloba síce bola zamietnutá v časti uplatneného úroku z omeškania, čo však nemá vplyv na celkový úspech v konaní, a preto žalobcovi bola priznaná náhrada trov konania v celosti. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti vo veci samej samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní odo dňa doručenia písomného vyhotovenia rozsudku, prostredníctvom Okresného súdu Lučenec, Filákovská cesta 287, 984 01 Lučenec na Krajský súd Banská Bystrica, a to písomne.

Odvolanie je potrebné predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde, a aby každá strana sporu dostala jeden rovnopis odvolania. Ak strana sporu nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jej trovy.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Podľa § 367 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd.

Podľa § 367 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

Podľa § 367 ods. 3 Civilného sporového poriadku, právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti.

Podľa § 368 Civilného sporového poriadku, osoba oprávnená podať odvolanie sa môže odvolania vzdať. Vzdať sa odvolania možno len voči súdu, a to až po vyhlásení rozhodnutia.

Podľa § 369 ods. 1 Civilného sporového poriadku, dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

Podľa § 369 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania.

Podľa § 369 ods. 3 Civilného sporového poriadku, ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví.

Podľa § 369 ods. 4 Civilného sporového poriadku, ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.